

A LESELKEDŐK. (Lásd a 68. lapon.)

A KAKUK-ÓRA.

— Elbeszélés. —

(IV. Folytatás.)

DORJÁN nem mert többé ellenkezni; megtette, amit a kakuk parancsolt s maga sem tudta, miképen, de egyszerre csak odafent találta magát, mintha valami kényelmes lépcsőn ment volna fel. És mikor oda följutott a kakuk házikójához, akkor csodálkozott még igazán! Az ajtócska nyitva volt és épen elég nagy volt — vagy pedig Adorján lett elég kicsi — hogy beférjen rajta. Amint belépett, gyönyörű szobácskában találta magát. A falak mohával voltak kirakva, középen pedig egy asztalka állott s mellette két karszék; az egyik széken a kakuk helyezkedett el, a másikban pedig Adorján foglalt helyet, miután a kakuk udvariasan intett neki, hogy üljön le.

— No's, elég kényelmes a karszék? kérde a kakuk.

— Oh, pompás! felelé Adorján, kedvére elhelyezkedvén a széken. — De hát minden kakuk-óra ilyen kényelmes belől? Meg nem foghatom, hogy lehet helye ilyen szobának abban a kicsike órában? Vagy talán lyuk van vájva a falban . . . ugy-é, kedves kakuk?

— Hagyd abba az ilyen kérdezősködést! Másról kell beszélgetnünk. De mindenekelőtt mondd, nem fázol? Tél van ám és én nem fűtök.

Csak ekkor jutott eszébe Adorjának, hogy ő tulajdonképp mezitláb és öltözetlenül jött ide.

— Bizony . . . nem tudom . . . mondá; még nem fázom ugyan . . .

— De azért jó lesz ez a meleg köpönyeg, szolt a kakuk.

Ezzel fölállt s a szobácska egyik sarkából a szegről egy köpönyeget vett le. Milyen csodálatos szép kis köpönyeg volt az! Csupa tollból volt, de ezerszinű tollból a legnagyobb művészettel összeállítva, úgy hogy gyönyörűség volt rá nézni.

— Oh mily szép! kiáltá Adorján, amint a tollköpönyeg színei a világosságban csillogtak, — mert majd el is felejtettem megmondani, hogy a kakuk szobája közepén gyönyörű kis függő lámpás lógott, mely szépen megvilágított mindent.

— Nemcsak szép, hanem jó meleg is, jegyzé meg a kakuk. Csak próbáld meg!

Adorján beleburkolózott a csodás köpönyegbe s olyan jól érezte magát benne, hogy akár soha sem mozdult volna meg.

— No, most már beszélgethetünk.

— Igen . . . de már nem is tudom, mit akartam mondani . . . igaz . . . hát azt ígérted, hogy majd szerzesz nekem valami játszótársat, vagy valami szórakozást.

— Igaz. No's hát mondd meg, hogy akarsz szórakozni? Kivánsz bujósdit játszani?

— Oh . . . azt nem! felelé Adorján kissé gondolkozva. Én már talán nagy is vagyok efféle játéokra . . . aztán nem is volna mulatságos, mert lásd, csak ketten vagyunk.

— Oh, játszótársakat kaphatunk. A mandarinok szívesen eljönnek.

— A mandarinok? Onnan a khinai házikó elől? De hiszen, kedves kakuk,

azok nem élnek, hogy játszhatnának tehát velünk?

— Mondtam már, hogy még sokat kell tanulnod! Tanuld meg azt is, hogy nem szabad mindjárt kétségbe vonnod, amit nem értesz. — Ámde legyen, hagyjuk a bujósdit; hát mit értesz a szórakozás alatt?

— Hát . . . hát akármit, a mi mulattat. Ha te, kedves kakuk, mulattatni tudsz, annyiba veszem, mintha játszanánk.

— Mivel mulattassalak?

— Hja, az már a te gondod. Például mondj nekem valami szép tündérmesét; ha tündér vagy, tudhatsz eleget. Vagy pedig . . . óh, az még sokkal szebb volna: vigy el Tündérországba.

A kakuk fejét rázta.

— Az nem lehet! Azt nem tehetem.

— Miért nem? Voltak már ott sokan; olvastam.

— olvastad? De én nem hiszem. Egy-kettő talán eljutott oda, de hogy sokan jártak volna ott, azt nem hiszem. És még ha el is jutott valaki oda, nem a tündérek vitték oda, hanem maguk találták meg az utat; de még akkor is, azt hiszem, nem voltak az igazi Tündérországba, csak a szomszédos tartományokban.

— És hogy lehet azt az utat megtalálni?

— Azt sem mondhatom meg. Sok ut vezet oda; meglehet, hogy valamelyiket majd egyszer te is megtalálhatod. No de erről hiába beszélünk, ebből semmi sem lehet.

— De hát akkor mivel akarsz mulattatni? szólt Adorján kissé kedvetlenül.

— Épen azon kell gondolkoznunk. Hát . . . nem volna kedved más valahová menned, ha nem is épen Tündérországba?

— Oh, én nem bánom, akárhová megyünk, csak valami érdekes ország legyen . . . Például . . . épen ma gondoltam arra, milyen érdekes volna ott járni, ahol olyan bólingató mandarinok lakaak, mint a milyenek ott állanak a nagymamácska khinai házikója előtt.

— Azt megtehetjük; nem is kell messze mennünk, mert épen ezen a khinai kastélyon át vezet a bejárás.

— A bejárás? Hová?

— Hová! A bólingató mandarinok országába, a hova kívánczol.

— Igazán? Oh, ez pompás! De hát akkor lyuk van a falban a kis faragott kastély mögött, ugy-é?

— Ne faggatózzál annyi kérdéssel, hanem készüljünk.

— No jól van . . . De hogy jutunk le innen? Te leröpülhetsz; de én hogy ugorjam le ily magasról?

— Nem szükséges ugranod. Terjeszd ki tollas köpönyeged és mozdasd mint a szárnyat; azután csak kívánnod kell, hol akarsz lenni s ott leszel. No's, készen vagy?

— I . . igen, szólt Adorján kissé megzavarodva; de hát mit kívánjak, hol legyek?

— Hiszen most mondtad, hogy a bólingató mandarinok országába szeretnél menni.

— Igen . . . de azt kívánjam, hogy az országban legyek, vagy itt a khinai kastélykánál?

— Természetes, hogy a kastálykánál! Előbb a kapuhoz kell jutni. Tehát egykettő — terjeszd szét szárnyaidat és kívánj!

Adorján megtette ... aztán érezte, hogy a levegőben lebeg. De ez csak kevés ideig tartott; a következő pillanatban már ott volt a nagy teremben a khinai palota előtt, melynek máskor zárt kis kapui most tárva állottak. mialatt a két mandarin nyájasan bólingatott, mintha kérné őket, hogy lépjenek be. Adorján habozott.

— Csak menj be, te vagy a vendég, téged illet az elsőség; én itt már régi jó ismerős vagyok.

Adorján belépett s nagy csodálkozására itt is azt tapasztalta, hogy egészen könnyen elfér a nappal oly kicsikének látszó házikóban. Fölmentek a lépcsőn, több szobán végig, de a szobák üresek voltak s Adorján csalódva így kiáltott föl:

— Hiszen itt nincs semmi ...

— Itt nincs, de ezen az uton kell mennünk a tulsó lépcsőhöz.

Nem sokára eljutottak a tulsó lépcsőhöz, mely egy igen szép előcsarnokba vezetett. Ide érvén, a kakuk megérinté szárnyával a kaput, ez magától föl pattant s itt aztán gyönyörű látvány tárult Adorján szeméi elé.

A kapuval szemben egy hosszú, nagyon hosszú faszor kezdődött. A csodálatos, ritka fajtájú fák sűrűn álltak egymás mellett, fönt pedig lombjuk összeért, úgy hogy egy hosszú, egyenes boltozatot látszottak képezni. A fák ágairól pedig ezer meg ezer tarka színű apró lámpás függött alá és világított, úgy hogy szinte kápráztató volt. Adorján elfojtott lélekzettel

bámulta a gyönyörű látványt, aztán a kakukhoz fordulva mondá:

— Oh, mily nagyszerű! Itt már aztán érdemes sétálni. Mintha egy nagy szivárvány alatt volnánk! Menjünk!

— Megállj! Kissé sok volna gyalog végig menni. Palankint!

Amint az utolsó szót hangosan kiejtette, megcsattogtatta szárnyát s azonnal ott termett a palankin vagyis gyaloghintó. Tiszta elefántcsontból volt faragva s pompás selyemfüggönyök borították oldalait, az ülés pedig bársonyvánkosokból volt; négy khinézer, hosszú czoffal, világos sárga bő ruhában tartotta a gyaloghintót. Adorján, amint a palankint megpillantotta, csodálkozva bámult ... mintha ő ezt már látta volna valahol.

— Ahá, tudom már! A nagymama szalonjában, a khinai kastélyka melletti üvegszekrényben van egy ilyen ... szakaszított ilyen. De az alig egy arasznyi és mégis egészen ilyen ... még ez a négy ember is. Szeretném tudni, hogy férek belé?

(Folytatása következik.)

A LESELKEDŐK.

(Képpel a czimlapon.)

QKOSKODNAK, gubbaszkodnak,
Csiripolnak izgatottan; —

Tán a virágokat nézik?

Eszüikben sincs; más van ottan!

Virágok közt ide-oda

Libben sok szép legyeceskéje —

Azt szeretnék betemetni

Abb' az éhes begyeceskébe.

A BÁTOR VADÁSZOK.

BÉLA és Feri nagyon tölötték a szünidőket szüleik szép falusi jószágán; volt játék, mulatság elég, még vadásztak is.

Ugy ám, vadásztak, mert Pali bácsi hozott nekik két igen ügyes kis puskát, mellyel igazán lehetett lőni. Persze, nem épen úgy, mint az igazi nagy puskával; az övékét nem lehetett löporral megtölteni, hanem volt benne jó erős rugó, mely a követ, vesszőt messzire kilőtte s ha nem ölt is, ez annál jobb volt, mert hiszen csak játéknak való volt.

Béla és Feri nagyon büszkén hordozták kis puskáikat és igen jól mulattak a vadászattal; egy-egy csirkét, galam-

bot, vagy a cizcizát ugyancsak meg-megijesztgették, sőt a kertben a fák közt csiripelő madarakat is megriasztgatták, anélkül, hogy kár esett volna valamiben.

Egy napon azonban, amint a kertek mentén haladtak, Béla így szólt:

— Tudod-é, Feri, illenék már megmutatnunk, hogy bátor vadászok vagyunk. Nézd, amott hempereg a sárban az öreg Panna koczája. Mondjuk rá, hogy vad-disznó; tudod, a vaddisznó-vadászat veszedelmes és nagy bátorságot kíván. Mutassuk meg, hogy nem félünk.

Feri kész volt a kalandra, bemásztak a kerítésen s nagy bátran kezdték lövöl-

dőzni a nyugodtan heverésző koczát. Nehány kövecske keményen oda is koppant a sertés fejéhez s a fiuk nagyot nevettek rajta és annál sűrűbben lövöldözték a jámbor állatot. De végre a kocza is megelégte a tréfát, dühösen felugrott és gyorsan a bátor vadászok ellen iramodott.

De a két bátor vadász nem várta be az ellenséget, hanem hanyatthomlok futott egészen hazáig, pedig a jámbor kocza a kerítésnél megállott s beérte azzal, hogy elüzte kinzóit. Béla és Feri azonban e naptól fogva játékszerüket nem használták többé arra, hogy ártatlan állatokat kinozzanak, hanem igazán csak játszottak vele és többé nem is volt okuk ijedelmre.

A HARKÁLY AZ ERDŐBEN.

(Képpel a 80. lapon.)

Az erdő madarai közt a legérdekesebbek egyike a harkály. Jártatok-e már nagy erdőben? Ha jártatok, bizonyosan hallottátok azt a sajátos kopogást, mely hol itt, hol ott föl-fölhangzott a fejetek fölött s hamarjában talán nem is tudtátok, mi kopog és miért? Az bizony a harkály volt, aki eleséget keresett.

A harkály, ez a szép madár, nem úgy keresi élelmét, mint a többi madarak; neki nem kellenek azok a rovarok, melyeket a fü között talál, neki épen az a kedvencz elesége, amihez nehezen tud hozzáférni: a fában rejtőző rovarok. Ezért tehát hegyes körmeivel végig kuszik a fa törzsén és éles csőrével meg-megkopogtatja a fa kérget. Pontosan észreveszi, hol rejtőznek rovarok a fában s itt aztán a kérget lehántja és martalékát megragadja.

Ilyen módon persze csak lassan tud jól lakni s ezért egész nap kénytelen a fákon kopogni. A kártékony faroncsoló rovarok pusztításával hasznot is hajt, de

bizony kárt is okoz, mert a kéreg lehántásával megsebezi a fát úgy, hogy sokszor az ilyen fák ki is száradnak. Ezért az erdészek nem szeretik a harkály gazdálkodását és ha hallják kopogását, lesbe állanak s lelővik.

FÉSZEK A BUZÁBAN.

Buzaföldön járok én,
Kis fürjecskét várok én,
Elejébe meleg szívet,
Szerető kart tárok én.

Jövel madaram, jövel,
Adok szemet ezrivel,
Gyönyörű kis kalitkába —
Palotába vislek el.

Kis lány, nekem békít hagyj,
Fészkektől távol maradj,
Jobb nekem itt a szabadban —
Isten veled! Pityopalatty!

AZ ISKOLA-KERÜLŐ.

— Beszélyke. —

ZÉP nyári idő volt, midőn Károly délután lassu léptekkel megindult az iskola felé. A kertek alatt kellett elhaladnia, nem messze a szép Dunától, melynek partján a falu feküdt, hol Károly szegény özvegy édes anyjával lakott. Nem messze a falutól csinos liget terült el s Károly sovárogyva nézegetett oda.

— Milyen jó volna most ott a hűvös erdőben játszani! Borzasztó az, hogy még ilyen szép időben is iskolába kell járni! Bár csak ne is volna iskola! Én bizony nem is megyek be! Ha mamám tudná, milyen jól esik itt sétálgatni, bizonyosan maga se kívánná, hogy bemerjek abba a poros iskolába... aztán ha egyszer el is maradok, az még nem olyan nagy baj!... Hátha beteg volnék? Akkor akár két hétig sem mennék.

Igy okoskodott Károly és igyekezett magát meggyőzni arról, hogy helyes az, ami bizony nem volt helyes. Szépen el is sétált az erdőcskéig s ott a folyó partján a fübe heveredett.

Nem sokáig feküdt ott, mikor háta mögött egy hang megszólalt:

— Ahá! tehát itt van az iskola?

Károly ijedten fölugrott s szemben állt Gyurival, egy nálánál két-három évvel idősebb fiúval, ki a faluban nem a legjobb hirben állott, iskolába sem járt s kivel barátkozni Károlynak mamája megtiltotta. Gyuri gunyos röhögéssel szólt tovább:

— Ugy-é, elkerülted az iskolát? No várj, megyek mindjárt a tanítóhoz és megmondalak neki.

— Az Istenért, Gyuri! kiáltá Károly rémülten, csak nem akarod igazán ezt tenni? Hiszen én soha sem bántottalak!...

— No ne, ne ijedj meg, szólt Gyuri nevetve, hiszen csak tréfáltam. Nagyon okosan teszed, hogy nem még mindig abba az unalmas iskolába; én bizony soha feléje sem nézek. De hát mit csinálsz itt egész estig? Nem volna kedved velünk jönni halászni?

— Óh, nagyon jó volna, felelt Károly; de nem tudom, mamám megengedné-e?

Gyuri hangosan föl kacagott.

— Óh te kis együgyü! Hát azt megengedte, hogy itt heverj? Estig úgy sem még haza, így hát mindegy, akárhol mulatsz. Rajta, jöjj velünk! Amott várnak pajtásaink a csónakban.

Károly egy pillanatig még habozott, de aztán nem birt ellenállani a kísértésnek. Mert aki az első lépést megtette a rossz uton, annak már nehéz visszafordulni és minél tovább megy, annál nehezebb a visszatérés a jó utra. Károly tehát megindult Gyurival s csakhamar eljutottak a csónakhoz, melyben még két fiú ült. Ezek is nagy örömmel fogadták Károlyt és biztatgattak, hogy bizony bolondság volna ilyen szép napon abban az unalmas iskolában ülni. Jókedvük elragadt Károlyra s nemsokára mind együtt ültek a csónakban. Mikor bent voltak, Gyuri így szólt:

— Tudjátok mit, fiúk? Menjünk át a tulsó partra, ott senkisé ismer, ott aztán kedvünkre mulathatunk.

— Nagyon jó lesz!

(Folytatása a 74. lapon.)

PLISKA

Hajóvontatás a Dunán. (Lásd a 79. lapon.)

(Folytatás az 71. laphoz.)

A három fiu megragadta az evezőket, míg Károly, ki az effélében járatlan volt, kényelmesen üldögélt a csónakban s mialatt áteveztek a tulsó partra, azon gondolkozott, hogy ez a csónak tulajdonképen kié? A fiuké nem lehet, tehát bizonyosan ellop-ták valahonnan . . . no de hiszen majd visszaviszik, nem lesz semmi baj.

A Duna hatalmas folyó s akármeny-nyire erőlködött a három fiu, a viz sodra jó messzire levitte őket, mire átjutottak a tulsó partra; de az is meglehet, hogy épen ezt akarták, mert csöppet sem boszan-kodtak, mikor látták, milyen messzire van-nak a falutól. Károly sem busult, mert itt bizonyos lehet benne, hogy senki sem látja meg. A csónakot megkötötték egy fűzfához, aztán hozzá fogtak a mulatság-hoz. Károly halászhorgot kapott s a par-ton leheverészve halásztatott; a többifiuk másfelé szerte mentek s Károly olyan jól érezte magát, hogy nem is törődött vele, mit csinálnak a többiek.

Csak mikor már jó ideig halásztatott és fogott is egy-két apró halacs-kát, akkor jutott eszébe körülnézni. Épen azt látta, hogy Gyuri nem igen messze a sűrű bok-rok közt nagy csomó száraz galyakat hord össze.

— Jőjj ide, Károly, segíts tüzet rakni! kiáltott Gyuri.

— Tüzet? Minek?

— Hát majd sütünk, főzünk! Jól esik ám a szabadban falatozni.

— Az igaz! Épen arra gondoltam, hogy már éhes is vagyok, mert nem ozson-náltam. De hát mit sütünk? Nem látok én itt semmit.

— Ne busulj, majd lesz mindjárt. Látod, ott jönnek már a pajtásaink.

Csakugyan, a másik két fiu már közeledett s egyik nagy darab szalonnát hozott, meg egy serpenyőt, a másik pedig szép kövér kappanyt.

— Beszereztünk mindent, mondá az egyik nevetve.

— Nagyon jól van, fiuk. Most adjátok ide, olyan peccenyét sütök, hogy király sem eszik különbet, felelt Gyuri.

Ugy látszik, ő volt a szakács, mert a többiek egészen rábízta a dolgot s míg a sült elkészült, a füre heverésztek, majd a vízben pacsoltak. Károly is visszatért a vízhez s most már nem volt olyan jó kedve. Az a kappany nagy szeget ütött a fejébe.

— Fogadni mernék, hogy lopták, gondolá magában. Mamám sokszor mondta, hogy ezek rossz fiuk . . . már szinte sajnálom, hogy velök jöttem. Most már velök kell maradnom, mert nélkülok nem tudok visszamenni a folyón . . . de abból a kappanból nem fogok enni . . . nem biz én!

Ez szép szándék volt, de mikor tette került a sor, akkor megint csak tovább ment Károly a gonosz ösvényen. Olyan pompásan illatozott az a sült kappany . . . aztán meg olyan bajos lett volna a három pajtásnak szemébe mondani, hogy loptak . . . hogy végre is, mikor Gyuri oda nyújtott Károlynak egy czom-bot, Károly szépen elvette és igen jóízűen meg is ette. A lakoma után Gyuri és két pajtása fölkerekedett.

— Te csak mulass itt, szólott Gyuri Károlyhoz. Nekünk egy kis dolgunk van

itt a szomszéd majorban; nemsokára visszatérünk, aztán hazamegyünk.

Károly tehát igyekezett tovább is mulatni; megint halászatott, aztán mádarfészket keresett a fákon, de végre ebbe is beleunt. Már-már nyugovóra szállt a nap s pajtásai még mindig nem tértek vissza. Károly aggódni kezdett.

— Már sötétedik nemsokára ... ideje volna hazamenni és Gyuriék mégsem jönnek. Mamám eddig már talán aggódik is miattam.

Még jó ideig várt, de a fiuk csak nem jöttek.

— Azt hiszem, másfelé mentek hazasrólam megfélekedtek. Megpróbálom, talán át tudok evezni magam is ... inkább most, mint ha egészen besötétedik.

Eloldotta a kötelet, beült a csónakba és kezdett evezni. Eleinte meglehetősen ment a dolog, míg a part közelében volt, hol a víz csöndesebben folyik; de alig haladt néhány ölnyire, már megragadta a víz hatalmas sodra a csónakot s vitte magával. Károly még erőlködni akart, mikor egyszerre a part felől nagy kiáltást hall.

— Károly! Jöjj vissza a csónakkal! Gyorsan! Siess, ha mondom! Siess hát, mert kitekerem a nyakadat!

Ez a barátságos biztatás Gyuritől jött, ki két pajtásával lélekszakadva rohant a part felé. Károly látta ezt és látta azt is, hogy két ember dorongokkal üldözi a fiukat. Nem volt nehéz kitalálni, mi történt; a fiuk loptak, de rajta kapták őket s most a csónakon akartak a tulsó partra menekülni, tudván, hogy nincs közel más csónak, melyen üldözhetnék őket.

Gyuri különösen kiáltozott Károlynak, mert az üldözők már egészen közel voltak; de Károly még ha akarta volna, sem birta többé a csónakot visszatérlni; a folyó ragadta őt ellenállhatatlanul. Még látta, hogy a két ember odaért a parthoz és megkötözi a fiukat; de ezzel most keveset gondolt, saját veszedelmére kellett törődnie.

Hiába erőlködött — nem birt a csónakkal s végre a víz kisodorta kezéből az evezőt is, úgy hogy többé semmit sem tehetett. Keservesen jajveszékelve ült a csónakban, de a parton senki sem volt a ki hallhatta volna s így a víz sebesen ragadta őt mindig tovább-tovább. Már rég eltűnt a falu, az ismerős vidék s a szerencsétlen fiu kétségbeesetten bámult a zugó hullámokra ... Mi lesz belőle? és mit fog otthon szegény édes anyja gondolni, ha estére haza nem tér!?

Már majdnem egészen elsötétedett s Károly lemondott minden reményről, hogy megérje a holnapi napot, — midőn egyszerre tompa dübörgést hall fölülről. Megfordult és kimondhatatlan öröme láta, hogy egy gőzhajó jön lefelé, négy nagy megterhelt hajót vontatva maga után.

Kiáltozni kezdett teljes erejéből, kalapjával integetett s a hajó éles szemű kapitánya a félhomályban is csakugyan észrevette. Nemsokára csónakot bocsátottak a hajóról a vízre s néhány matróz odavezett Károlyhoz. Néhány percczel később már biztos helyen volt a gőzhajón.

A kapitány azonnal kikérdezte s Károly őszintén elmondott mindent, könnyes szemekkel kérve, vigyék vissza édes anyjához. A kapitány fejét rázta és így szólt:

— Hja, fiam, az nem lehet. Már nagyon messze vagyunk szülőhelyedtől, miattad négy hajóval vissza nem fordulhatok.

— Oh Istenem, hát mikor jutok haza! Mit fog jó mamám gondolni!

— Bizony, azt előbb kellett volna megfontolnod. Most több mértföldnyire nem is jutunk államáshoz, ahol kiköthetnénk. Az első állomásnál aztán ki tehetnélek a partra, de ott mit csinálsz, hogy jutsz haza tíz mértföldnyiről egymagad? Nekem nem szabad megállanom, hogy a te dolgaidat rendezgessem. Legokosabb lesz tehát, ha itt maradsz a hajón; majd ha visszatérünk, szülőfaludnál kiteszlek a partra.

— És mikor térnek vissza?

— Körülbelől tíz nap vagy egy, két hét múlva.

— Két hét múlva! kiáltá Károly rémülten.

— Természetes. A rám bizott portékát le kell vinnem Oláhországba, ott majd más portékát rakunk a hajóra s aztán vissza térünk. Addig tehát itt maradsz. Mivel pedig a hajón dologtalan ingyenélőt nem tarthatok, tehát eltartásod fejében dolgozni fogsz, mint a többi matrózfiu. Mamádnak majd írunk levelet.

Károlynak ebben meg kellett nyugodnia, mert mit tehetett egyebet? Reggeltől késő estig, gyakran még éjjel is nehéz munkát kellett végeznie, emelgetni a nehéz köteleket, mosni a hajót, szolgálni mindenkinék. Hányszor vissza kíváncozott az iskolába, hányszor megfogadta, hogy csak még egyszer hazajusson, majd meg

becsüli magát és nem kerüli el többé az iskolát!

A két hétből talán csak egy nap hiányzott, mikor a hajó szerencsésen visszatért Károly szülőfalujához. Károlyt csónakon kísérték a partra, hol édes anyja már várt reá s örömeben el is engedett neki minden büntetést. Károly őszinte megbánással fogadott javulást és szavát aztán meg is tartotta.

VESZEDELEM!

A RNYAS erdőben, egy kis domb oldalán volt a sün-család fészke; kényelmes búvóhelyecske volt, eső be nem eshetett, nap be nem süthetett s a kicsinyek bátran játszhattak közelében, nem járt itt semmiféle ellenség.

Egy napon azonban megváltozott a dolog. A szomszéd falubeli emberek épen e domb irányában új gyalogutat tapodtak s az öreg sün-apó egy este így szólt:

— Nem tetszik nekem ez a dolog, sok ember kezd erre járni, épen a mi lakásunk fölött. Költözzünk el innen.

De a kicsinyek erről hallani sem akartak. Nekik annyira tetszett ez a hely, hogy semmikép sem akartak másfelé költözni s addig rimázkodtak, míg végre a sünmama is így szólt:

— Hátha mégis maradnánk? Várjunk még néhány napig, apjok! Talán csak véletlen volt, hogy annyi ember járt erre.

— Jól van no, ha semmikép sem akartok eljönni. Csak aztán baj ne legyen!

Másnap, harmadnap nagy eső volt, mely egészen átáztatta a földet. És épen ekkor jött egy ember az erdön át. Mivel pedig a kitaposott gyalogut sáros volt,

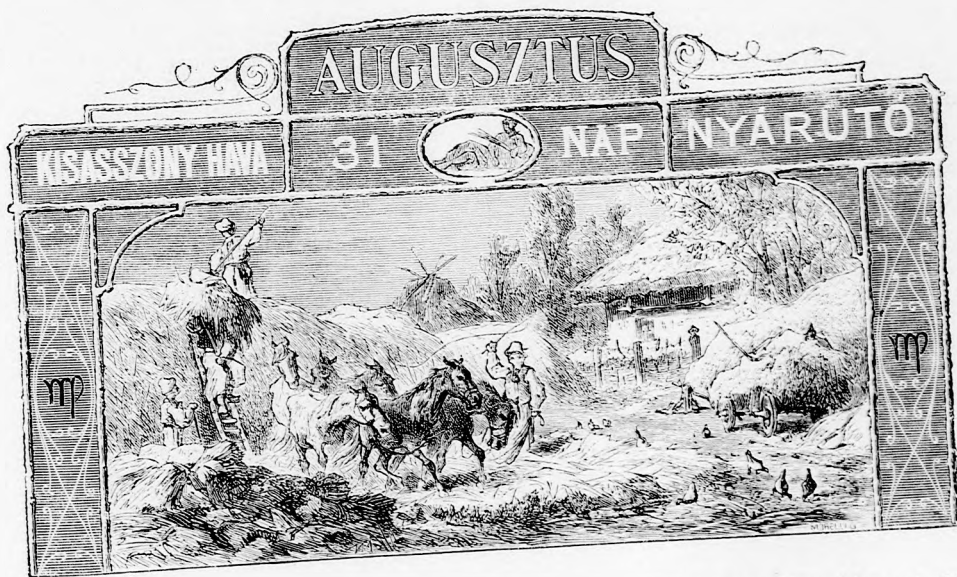
inkább mellette, a fűben ment. S a süncsalád egyszerre nagy rémülettel azt vette észre, hogy feje fölött beszakad a föld. — mert az az ember épen reá lépett. Ijedten futottak ki, még épen jókor, mert egy pillanattal később a kis barlang csakugyan beszakadt az ember nehéz lépte alatt.

— Nini, sündisznócskák! szólt az ember megörülve s lehajolt hogy megfogja őket.

Az öregek gyorsan elfutottak; de a két fiatal azt sem tudta ijedtében, hova forduljon. Az ember megfogta mindkettőt, bekötötte kendőjébe és hazavitte.

És most a két kicsi sünc fogva van és busan sohajtozik, vajha hallgatott volna akkor a böles öreg tanácsára.

A TIZENKÉT HÓNAP.

ALIG épült, már bontják az
Asztagot,
A kévei bőven adják
A magot.

Kemény szériim csattog a ló
Patája,
Buza kévét teregettek
Alája.

Körbe hajtják, kinyomtatják
A szemet,
Ebből sütik majd a foszlós
Kenyeret.

PÁL, A MATRÓZFIU.

— *Paulának.* —

BÁRÁNYFELHŐS egen
 A nap szendén ragyog,
 Tavasz szellőivel
 Csevegnek a habok,
 Pestről Budára át,
 S Budáról Pestre száll
 A »Fecske« gőzös és
 Csattogó szárnyival
 Olyan vigan röpül
 Mint a ki már örül,
 Hogy újra szabadon
 Röpködhet a habon.

*

»Üdvözlöm szép tavasz
 Ragyogó napodat
 S a játszi szellővel
 Csevegő habokat!
 Bennem is most ragyog
 Az élet tavasza,
 Szívembe' remények
 Virágit fakasztva;
 Gondolat-pillangók
 Kelnek szárnyra bennem
 S ábrándos világba
 Ringatnak el engem!«

*

Pál a matróz-fiu
 Kormánykerék alatt
 Pihen s füzögeti
 A gondolatokat.
 Föltekint az égre,
 Majd le a habokra;
 Dolgát még az Isten
 Fölviheti sokra.

Átfutja jelenét:

Hajósna'k lenni szép!

Majd a jövőbe néz,
 Ott minden ugy igéz!

Piros barnult arca
 Elégülten ragyog;
 »Én édes Istenem
 Beh boldog is vagyok!
 Hát még ha tengerre
 Kerül majd a sorom...
 Jaj csak édes anyám
 Ne agna sorsomon!
 Ott a szellő helyett
 Vihar vesz majd körül,
 Hajónk toronymagas
 Hullámokon röpül.
 De én nem rettegem
 A tenger vészeit,
 Erős bátor vagyok
 S az Isten megsegít!
 Majd évek mulva ha
 Bojt lesz a vállamon
 S széles aranszegély
 Köríti kalapom,
 Szegény anyámhoz egy
 Szép nap' betoppanok:
 Jó napot asszonyom!
 Fiától hirt hozok;
 Pál a kedves fia
 Üdvözlí általam.
 Ninesen semmi baja,
 Nagyon jó dolga van,
 Ne törődjék vele!
 Higye meg asszonyom
 Egyszer csak haza jó
 Kincsekkel gazdagon. —
 Nem állhatom tovább;
 — Nem ismer? én vagyok! —
 Megölel, megcsókol
 S szemébe' köny ragyog.

*

Fütyöl a gőzhajó,
 A parthoz közeleg,
 Egy vén matróz kiált:
 »Hol az a rosz gyerek?«
 Keresi, keresi . . .
 De csak mindhiába!
 »Hol lehet? Beesett
 Talán a Dunába?«
 Csakugyan ott bukik,
 Meg ismét fölmerül
 Valaki a vizen,
 De úszik emberül
 Segítség! Segítség!
 Halljátok emberek!
 »Nem kell azt félteni.
 Matróz az a gyerek;
 Az a hideg fürdő
 Jó lesz a fiára,
 Máskor vigyázni fog,
 Nem esik be újra.«
 Szegény Pált a hullám
 Mind beljebb sodorja
 Karja lankad s érzi:
 Roszul leszen sorja.
 Szivtelen gyilkosok
 Rajta! Siessetek!
 Nem bírja már tovább,
 Elvész az a gyerek!
 Végre a part felől
 Nagy lomhán egy csónak
 Elindul segíteni
 A szegény fiúnak.
 Ép jókor érkezik . . . .
 Dunának árja
 Végső sohajtását
 (Mit édes anyjának
 Küldte utoljára)
 Most zárja magába!

Károly bácsi

HAJÓVONTATÁS A DUNÁN.

(Képpel a 72—73. lapokon.)

MEGÉRET a buza, learatták, ki is nyomtatták és most már viszik a piacra, hogy eladják. A malomban majd megőrlik, csinálnak belőle finom lisztet, ebből aztán sütnek kenyeret, zsömlét kalácsot.

Ugy ám, csakhogy ez nem megy olyan gyorsan és olyan könnyen, amint én most leírom és ti elolvassátok. Sok nehéz munkába kerül az, míg az a kenyér vagy zsömlye elkészülhet, amit ebédre vagy ozsonnára oly jóízűen megesszünk.

Mikor már szépen ki is van rostálva a tiszta buza, akkor el kell szállítani a piacra, a hol megveszik. A hol olyan szép nagy folyó van, mint a mi hatalmas Dunánk, ott a buzát hajóra rakják, aztán vontatják a hajót fölfelé vagy gőzhajóval, vagy ha ez épen nincs, hát lovakkal. Hosszu, nagyon hosszú erős kötelet erősítenek a hajó orrához s aztán husz — huszonnégy lovat fognak a kötélbe. Soknak látszik husz ló, ugy-é? Pedig ez még aránylag kevés, mert a víznek az a tulajdonsága, hogy rajta könnyebb a teher, s amit husz ló elbir a hajón, azt szárazföldön, kocsira rakva, kétszáz ló sem birná el.

A lovak hosszú sorban a parton haladnak s lassan vontatják a hajót előre. De néha olyan helyre jutnak, hogy a parton semmikép sem lehet menni, mert be van nőve nagy fákkal. Ilyenkor aztán nincs más hátra, minthogy a lovak is, az emberek is begázolnak a vízbe, néha olyan mélyen, hogy még uszniok is kell. De azért nem ijednek meg, hanem elszántan hatolnak előre, míg lejtősebb parthoz érnek, hol ismét kimennek a szárazra és folytatják utjokat.

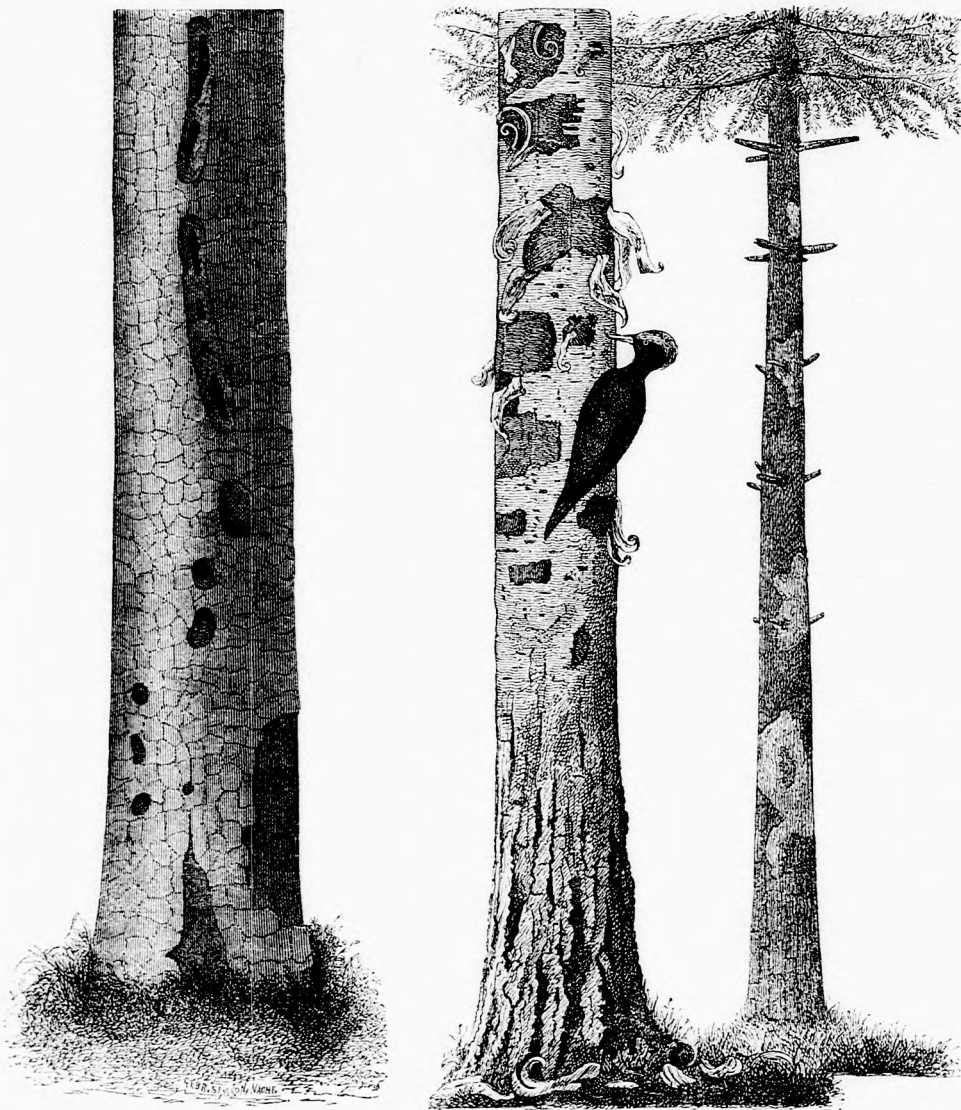
Tréfás kérdések.

Mi féle vaj lágyul el a hűvösön?

*

Melyik dalom a legvigabb?

A »KIS LAP« XVII. köt. 1 ső számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldtek: b. Duka Eugénia, Wanka Feri, Gyarmathy Ernő, Fischer Jenő, Auer Nelli és Károly, Csáka Aurél,

A HARKÁLY AZ ERDŐBEN. (Lásd a 70. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület, Budapest 1879. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.